

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **O.O. D.D.**, so sídlom v M.M. proti žalovaným **1/ I.I.**, bytom v M.M. a **2/ E.E.**, bytom v M.M., o zaplataenie **315,38 euro**, vedenej na Okresnom súde Martin, sp. zn. 8 C 195/2004, o dovolaní žalovaného 1/ proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. marca 2010, sp. zn. 6 Cdo 34/2010 takto

r o z h o d o l :

Dovolacie konanie **zastavuje**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin uznesením z 8. decembra 2004, č. k. 8 C 195/2004 – 38 uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne súdny poplatok v sume 500,- Sk (16,60 euro). Krajský súd v Žiline, na základe odvolania podaného žalovaným 1/, uznesením zo dňa 30. júla 2009, sp. zn. 6 Co 240/2009 (č. l. 444), napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal žalovaný 1/ dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 10. marca 2010, sp. zn. 6 Cdo 34/2010 odmietol ako oneskorene podané.

Podaním označeným ako „odpor proti uzneseniu 6 Cdo 34/2010“ sa žalovaný 1/ domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vykonal nápravu rozhodnutia

sp zn. 6 Cdo 34/2010 a zrušil uznesenie Krajského súd v Žiline zo dňa 30. júla 2009, sp. zn. 6 Co 240/2009. Žalovaný 1/ uviedol, že senát Najvyššieho súdu nesprávne postupoval, keď pri prerokúvaní podaného dovolania aplikoval iba Občiansky súdny poriadok, pričom mal správne použiť aj zákon č. 182/1993 Z. z. o bytoch a nebytových priestoroch. Takýmto postupom senátu mu bolo odňaté ústavné právo chrániť svoj majetok.

Vychádzajúc z obsahu podania podľa § 41 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) mal Najvyšší súd za to, že podanie je dovolaním proti predmetnému rozhodnutiu Najvyššieho súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky skúmal predovšetkým podmienky, za ktorých môže konať v zmysle ustanovenia § 103 O. s. p. a dospel k záveru, že v predmetnej veci ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť a preto treba dovolacie konanie zastaviť.

I keď Občiansky súdny poriadok výslovne nevypočítava procesné podmienky konania, možno z neho vyvodiť, že procesné podmienky sú také vlastnosti súdu a účastníkov konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania vyplývajúci zo základných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (v prvej hlave prvej časti). Na strane súdu k podmienkam konania patria také jeho vlastnosti, ktoré vymedzujú jeho práva a povinnosti ako orgánu štátu konať a vydať rozhodnutie. Takouto vlastnosťou je nepochybne aj funkčná príslušnosť, úprava ktorej dáva odpoveď na otázku, ktorý súd je príslušný konať a rozhodovať o veci v inštančnom postupe. Chýbajúca funkčná príslušnosť na prejednanie určitej veci predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že dovolaním možno napadnúť iba právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, teda len rozhodnutia, ktoré sú výsledkom prieskumnej činnosti odvolacieho súdu, ktorým môže byť krajský súd (§ 10 ods. 1 O. s. p.) alebo Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10 ods. 2 O. s. p.). Iné rozhodnutia krajských súdov alebo Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie sú spôsobilými predmetmi dovolania.

Z tohto dôvodu Občiansky súdny poriadok ani neupravuje funkčnú príslušnosť súdu, ktorý by rozhodoval o dovolaniach proti rozhodnutiam, ktoré neboli vydané odvolacím súdom v inštančnom postupe. Občiansky súdny poriadok určuje funkčnú príslušnosť Najvyššieho súdu SR len na rozhodovanie o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa (§ 10 ods. 2 O. s. p.), ďalej na rozhodovanie o dovolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov odvolacích (§ 10a ods. 1 O. s. p.), na rozhodovanie o dovolaniach proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu SR ako súdu odvolacieho (§ 10a ods. 2 O. s. p.), na rozhodovanie o mimoriadnych dovolaniach proti rozhodnutiam súdov (§ 10a ods. 3 O. s. p.) a napokon na rozhodovanie o mimoriadnych dovolaniach proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu SR ako odvolacieho súdu (§ 10a ods. 4 O. s. p.).

O žiadny z vyššie uvedených prípadov v predmetnej veci nejde. Opravný prostriedok totiž smeruje proti uzneseniu, ktorým Najvyšší súd SR rozhodol o odmietnutí dovolania, ktoré bolo podané oneskorene (§218 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 243b ods. 4 O. s. p.); nerozhodoval tu teda ako súd, ktorého rozhodnutie by bolo spôsobilé tvoriť predmet ďalšieho dovolacieho konania, resp. odvolacieho konania v zmysle citovaných zákonných ustanovení.

So zreteľom na uvedené treba vyvodiť, že na prejednanie dovolania podaného žalobcom 1/ Najvyššiemu súdu SR chýba funkčná príslušnosť. Keďže chýbajúca funkčná príslušnosť predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienok konania, dovolacie konanie bolo treba zastaviť podľa § 104 ods. 1 v spojení s ustanovením § 243c O. s. p..

Výrok o trovách konania sa zakladá na ustanovení § 243b ods. 5 O. s. p., § 224 ods. 1 O. s. p. a § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p., keď dovolacie konanie bolo zastavené.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 18. augusta 2010

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Hrčková Marta